

BÀI HỌC 13

SỐNG ĐỜI CƠ ĐỐC NHÂN

CÂU GỐC: “*Nhưng người, sao xét đoán anh em mình? Còn người, sao khinh để anh em mình? Vì chúng ta hết thấy sẽ ứng hầu trước tòa án Đức Chúa Trời*” (Rô-ma 14:10).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Rô-ma 14–16.

Hôm nay chúng ta học phần cuối cùng của những bài nghiên cứu về sách Rô-ma. Sách này đã phát sinh ra cuộc Cải chánh Phản kháng (Protestant Reformation). Phong trào Cải chánh là một sự đánh thức tôn giáo lớn, bắt đầu vào thế kỷ thứ 16. Mục đích chính của cuộc Cải chánh là cải tiến Giáo hội Công giáo. Sau đó, những thay đổi này đã dẫn tới sự khởi đầu của các giáo phái Tin Lành. Hơn bất kỳ quyển sách nào khác, sách Rô-ma cho thấy tại sao chúng ta là những người Phản kháng (Protestants) và tại sao chúng ta *phải duy trì theo cách đó*. Là những người Phản kháng (Tin Lành) và những tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, chúng ta tin vào luật của *Sola Scriptura*. *Sola Scriptura* có nghĩa là chỉ Kinh Thánh có quyền cho chúng ta biết phải tin điều gì. Kinh thánh dạy chúng ta chân lý vĩ đại về việc được cứu bởi đức tin. Lẽ thật này khiến cho Luther lật đổ quyền lực của giáo hội Công giáo La Mã. Và sự thật này được tìm thấy trong thư của Phao-lô cho tín đồ hội thánh ở Rô-ma.

Làm thế nào chúng ta có thể nói lên ý chính của bức thư này chỉ trong một vài chữ? Có lẽ, người cai tù trong Công vụ Các Sứ đồ 16:30 đã nói lên điều đó đúng nhất, “Tôi phải làm chi cho được cứu rỗi?” Sách Rô-ma trả lời câu hỏi đó. Nhưng câu trả lời đó không phải là câu trả lời của Giáo hội Công giáo vào thời Luther. Và vì vậy, cuộc Cải chánh bắt đầu. Và ngày nay chúng ta hiện diện ở đây cũng vì điều đó.

Sứ đồ Phao-lô đã kết thúc bức thư này thế nào? Phao-lô là người cha thiêng liêng của Luther và của chúng ta. Chúng ta là những đứa con thiêng liêng của ông. Vậy, những lẽ thật nào sứ đồ đã để lại cho chúng ta trong bức thư của ông?

KẸ KÉM ĐỨC TIN

Rô-ma 14:1-3 đề cập đến quyết định của hội thánh về việc ăn thịt có thể được cúng cho các thần tượng. Giáo hội nghị ở Giê-ru-sa-lem là nhóm lập pháp của hội thánh vào thời đó. Họ quyết định rằng những tín đồ người Ngoại (không phải Do Thái) không nên ăn những thức ăn như vậy (Công vụ 15). Nhưng có thể là các loại thịt được bán ở các chợ đã được cúng cho một vị thần nào đó (1 Cô-rinh-tô 10:25). Một số Cơ Đốc nhân không quan tâm đến điều đó, nhưng có một số khác đã quan tâm. Vì vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu thịt đó đã được cúng cho các thần tượng? Thì các tín đồ này nên chọn ăn rau.

Lý do của họ về việc không ăn thịt không liên quan gì đến sức khỏe. Và sứ đồ Phao-lô không nói gì trong những câu này rằng luật về thịt thanh sạch và thịt ô uế đã chấm dứt. Đó không phải là chủ đề ở đây. Vì vậy, chúng ta không thể lấy Rô-ma 14:2 để nói là bất kỳ thú vật nào cũng có thể ăn được. Các câu khác của Tân Ước hỗ trợ ý tưởng này là thịt không thanh sạch thì vẫn ô uế và không được ăn.

Vậy thì sứ đồ Phao-lô có ý gì trong những câu này khi ông nói “Hãy bằng lòng tiếp lấy” những người kém đức tin? Ông có ý nói là chấp nhận những người này hoàn toàn như các thành viên trong hội thánh. Đừng tranh cãi với họ. Họ nên được phép có ý nghĩ riêng của họ.

Rô-ma 14:1-3 dạy cho chúng ta những quy tắc quan trọng nào?

Cũng rất quan trọng để hiểu rằng trong Rô-ma 14:3, sứ đồ Phao-lô không vạch ra lỗi lầm của những người “kém đức tin” (Rô-ma 14:1). Xin lưu ý ông không có lời khuyên nào cho những người này về việc làm thế nào để có đức tin mạnh mẽ. Vì “Đức Chúa Trời đã tiếp lấy họ” (Rô-ma 14:3).

Rô-ma 14:4 giải thích Rô-ma 14:1-3 thế nào?

Chúng ta chắc chắn cần phải nhớ những quy tắc chúng ta nghiên cứu hôm nay. Và chúng ta chắc chắn không nên xét đoán điều gì ở trong lòng người ta. Đồng thời, có phải có những lúc và những nơi mà chúng ta cần phải xét đoán hành động của một người là sai hoặc đúng chẳng? Hoặc có lúc chúng ta nói và không làm gì khi có điều xấu xảy ra chẳng?

Ê-sai 56:10 miêu tả “những kẻ canh giữ của Y-sơ-ra-ên” như những “con chó câm, chẳng biết sủa.” Làm thế nào chúng ta biết khi nào “sủa” – hoặc nói ra – và khi nào nên im lặng? Làm thế nào để tránh đi quá xa trong cả hai trường hợp?

ỨNG HẦU TRƯỚC TÒA ÁN ĐỨC CHÚA TRỜI

Hãy đọc Rô-ma 14:10. Trong câu này, sứ đồ Phao-lô nói lý do gì để phải cẩn thận về cách chúng ta nhìn người khác?

Chúng ta thường nhìn những người khác một cách khắc nghiệt. Và gần như luôn luôn chúng ta khiển trách họ về những điều tương tự mà chính chúng ta làm. Nhưng những gì chúng ta làm không có vẻ xấu đối với chúng ta như khi những người khác cũng làm điều đó. Chúng ta có thể lừa dối chính mình, nhưng chúng ta không thể lừa dối Đức Chúa Trời. Ngài cảnh cáo, “Các người đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét. Vì các người đoán xét người ta thế nào, thì họ cũng đoán xét lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy. Sao người dòm thấy cái rác trong mắt anh em người, mà chẳng thấy cây đũa trong mắt mình? Sao người dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, mà chính người có cây đũa trong mắt mình?” (Ma-thi-ơ 7:1-4).

Sứ đồ Phao-lô lặp lại Ê-sai 45:23 trong Rô-ma 14:11. Ý nghĩa của câu Cựu Ước này là gì?

Câu Ê-sai 45:23 đồng ý với ý tưởng rằng *tất cả* phải ứng hầu trước mặt Đức Chúa Trời Quan án của chúng ta. Những chữ “đầu gối” và “mọi lưỡi” gợi ý rằng mỗi người sẽ phải trả lời về cuộc đời và công việc của mình (Rô-ma 14:12). Không ai có thể trả lời cho người khác.

Hãy suy nghĩ về tất cả những gì chúng ta vừa đọc. Bạn hiểu thế nào những điều sứ đồ nói trong Rô-ma 14:14?

Sứ đồ Phao-lô vẫn đang nói về những thức ăn được cúng cho thần tượng. Một lần nữa, vấn đề ở đây không phải nói về thực phẩm ăn thì có tội. Ông nói rằng không có gì sai trong việc ăn của cúng thần tượng. Suy cho cùng, các thần tượng được chạm khắc là cái gì? Họ không là gì cả (đọc 1 Cô-rinh-tô 8:4). Vì vậy, ai quan tâm nếu thức ăn đã được cúng cho một pho tượng của một con ếch hoặc một con bò?

Đồng thời, một người không nên bị buộc phải đi ngược lại niềm tin của họ. Đây là điều mà những tín đồ “mạnh” dường như không hiểu. Họ ghét sự cẩn thận của các tín đồ “yếu đuối”. Kết quả là, các tín đồ mạnh đã làm những điều khiến cho những tín đồ yếu đuối vấp ngã khi đi theo Chúa.

ĐỪNG LÀM DỊP CHO KẸ KHÁC VẤP PHẠM

Hãy đọc Rô-ma 14:15-23 (cũng đọc 1 Cô-rinh-tô 8:12, 13). Ý chính của các câu trong Rô-ma là gì? Có quy tắc quan trọng nào từ những câu này chúng ta có thể dùng trong tất cả mọi lãnh vực trong đời sống của mình?

Trong Rô-ma 14:17-20, sứ đồ Phao-lô cho chúng ta cách nhìn đúng vào những phần khác nhau của đời sống Cơ Đốc nhân. Đúng, chế độ ăn uống thì quan trọng. Nhưng các Cơ Đốc nhân không nên tranh cãi về sự lựa chọn của người khác để ăn rau thay vì ăn thịt có thể đã cúng cho các hình tượng. Thay vào đó, họ nên nghĩ về “sự công bình của Đức Chúa Trời” và về “sự bình an, vui vẻ bởi Chúa Thánh Linh” (Rô-ma 14:17). Chúng ta có thể dùng tư tưởng này thế nào để trả lời các câu hỏi về chế độ ăn uống ngày nay trong hội thánh chúng ta? Sứ điệp sức khoẻ và những sự dạy dỗ của chúng ta về chế độ ăn uống có thể là một ơn phước. Nhưng không phải ai cũng đồng ý về cách tốt nhất để làm theo sứ điệp đó. Vậy, chúng ta cần tôn trọng những sự khác biệt đó.

Sứ đồ Phao-lô nói thêm điều gì *rất* thú vị ở giữa cuộc nói chuyện về việc cho phép mọi người làm theo ý nghĩ của họ. Ông nói, “Người có đức tin chừng nào, hãy vì chính mình người mà giữ lấy trước mặt Đức Chúa Trời” [Bạn tin thế nào về các điều này nên được giữ kín giữa bạn và Đức Chúa Trời] (Rô-ma 14:22). Sứ đồ Phao-lô đang cảnh cáo chúng ta chống lại điều gì ở đây?

Bạn đã từng nghe có người nói, “Việc tôi ăn gì, mặc gì hay thích giải trí nào thì có liên quan gì tới ai?” Điều đó có đúng không? Không ai trong chúng ta sống trong một không gian trống rỗng, cách biệt với những người khác. Những gì chúng ta làm, nói và ngay cả những gì chúng ta ăn có quyền lực để thay đổi người khác để làm điều tốt hay xấu. Điều đó thật dễ hiểu. Thí dụ, hãy tưởng tượng rằng có người nào đó thán phục bạn. Rồi người đó thấy bạn làm điều sai trái. Sau đó, gương của bạn có thể làm cho người đó làm điều tương tự. Chúng ta tự lừa dối mình nếu nghĩ những gì chúng ta làm hoặc nói không quan trọng. Để lý luận rằng bạn không bắt buộc người đó làm bất cứ điều gì thì không đúng. Là Cơ Đốc nhân, chúng ta có trách nhiệm đối với nhau, và nếu gương của chúng ta dẫn dắt ai đó đi xa Chúa thì sao? Thì chúng ta có lỗi.

Bạn đã làm gương gì? Bạn có cảm thấy thoải mái khi có người khác theo gương của bạn không? Câu trả lời của bạn nói gì về bạn?

GIỮ NGÀY NÀO?

Cho đến nay, sứ đồ Phao-lô đã thảo luận là chúng ta không vạch ra những lỗi lầm của người ta khi họ nghĩ khác với chúng ta. Và ông cảnh báo chống lại việc làm gương xấu gây cho người khác phạm tội. Tiếp theo, trong Rô-ma 14:5-10, ông nói về những ngày đặc biệt mà một số người muốn giữ và những người khác thì không.

Hãy đọc Rô-ma 14:4-10. Chúng ta hiểu thế nào những điều sứ đồ Phao-lô nói trong những câu này? Ông có nói gì về điều răn thứ tư không? Nếu không, tại sao không?

Sứ đồ Phao-lô nói đến những ngày nào? Có phải có một cuộc tranh cãi trong hội thánh về sự phải giữ ngày nào không? Hình như là vậy. Chúng ta có một gợi ý về cuộc tranh cãi trong Ga-la-ti 4:9, 10. Ở đây, Phao-lô khiển trách các Cơ Đốc nhân Ga-la-ti vì họ vẫn tiếp tục “giữ ngày, tháng, mùa, năm.” Một số Cơ Đốc nhân Do Thái nhấn mạnh là những ngày này nên được giữ. Bạn có nhớ Bài học số 2 nói rằng những giáo sư giả này cũng thuyết phục các Cơ Đốc nhân không phải Do Thái ở Ga-la-ti là phải chịu phép cắt bì.

Và những giáo sư giả này cũng muốn những người Ga-la-ti theo các luật lệ khác của luật Môi-se. Sứ đồ Phao-lô sợ rằng những sự dạy dỗ này và những cuộc cãi vã về những ngày lễ sẽ làm tổn thương đến hội thánh ở Rô-ma. Hoặc có lẽ vấn đề thật sự ở Rô-ma về những ngày lễ là các Cơ Đốc nhân Do Thái thấy khó tin là họ không cần phải giữ những ngày này. Vì vậy, có thể đó là lý do tại sao sứ đồ Phao-lô nói: *Hãy làm theo ý bạn về những ngày lễ. Điều quan trọng cần nhớ là không kết tội những người nghĩ khác về những ngày lễ.* Dường như một số Cơ Đốc nhân muốn đảm bảo rằng họ làm đúng tất cả mọi thứ. Vì vậy, họ quyết định giữ một hoặc nhiều ngày lễ. Lời khuyên của Phao-lô là để họ làm điều đó nếu họ cảm thấy phải làm như vậy.

Ngoài ra, không có lý do gì để tin rằng Rô-ma 14:5 đang thảo luận về ngày thứ Bảy Sa-bát. Trong các bài học suốt ba tháng này chúng ta đã thấy sứ đồ Phao-lô đặt tầm quan trọng lớn vào việc vâng giữ luật pháp. Vì vậy, những câu trong Rô-ma 14 không thể dùng để nói rằng ngày thứ Bảy Sa-bát không còn phải tuân giữ. Sứ đồ Phi-e-rơ đã cảnh cáo những người vạ vạ các thư của Phao-lô để giải nghĩa sai những điều mà Phao-lô không bao giờ có ý nói đến (2 Phi-e-rơ 3:16).

Bạn cần thay đổi những gì để có thể kinh nghiệm đầy đủ hơn những ơn phước Chúa ban cho ngày Sa-bát?

LỜI NÓI CUỐI CÙNG

Hãy đọc Rô-ma 15:1-3. Lễ thật quan trọng nào được trình bày trong những câu này? Bằng những cách nào những câu này nói lên được ý nghĩa của việc trở thành một người theo Đức Chúa Giê-su?

Những câu nào khác dạy cùng một ý tưởng này? Quan trọng nhất, làm thế nào bạn có thể sống theo quy tắc quan trọng này?

Hãy đọc phần cuối của bức thư này. Hãy chú ý đến Rô-ma 15:5, 6, 13, 33. Ông kết luận thư của mình với những phúc lành nào?

Rô-ma 15:5 nói rằng, “Xin Đức Chúa Trời hay nhịn nhục và yên ủi ban cho anh em được đồng lòng ở với nhau theo Đức Chúa Giê-su Christ.” Câu này cho thấy Đức Chúa Trời giúp các con cái Ngài không bỏ cuộc. Chữ “trông cậy” (câu 4) có thể được dịch là “hy vọng” hoặc “khích lệ.” Vì Đức Chúa Trời của sự khích lệ là Đức Chúa Trời khuyến khích. Đức Chúa Trời của sự trông cậy là Đức Chúa Trời ban “niềm hy vọng” cho loài người. Và Đức Chúa Trời bình an là Đấng ban sự bình an và trong Ngài chúng ta tìm được sự bình an.

Sứ đồ Phao-lô viết nhiều lời chào cá nhân. Rồi ông kết thúc thư của mình trong Rô-ma 15:25-27. Ông kết thúc thư thế nào?

Ông kết thúc thư của mình bằng những lời ngợi khen Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời là Đấng mà Cơ Đốc nhân Rô-ma và tất cả Cơ Đốc nhân có thể tin cậy một cách an toàn. Họ có thể tin rằng Ngài đã chấp nhận họ như con cái của Ngài. Và Cơ Đốc nhân có thể tin rằng bởi đức tin họ được làm đúng [they are made right] theo ý Đức Chúa Trời và bây giờ đang được dẫn dắt bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời.

Chúng ta biết rằng sứ đồ Phao-lô đã được Chúa hướng dẫn để viết bức thư này hầu trả lời cho một vấn đề vào một thời điểm nhất định. Điều chúng ta không biết là Chúa đã cho ông thấy những gì về tương lai. Đúng, Phao-lô đã biết “phải có sự bỏ đạo đến trước” (2 Tê-sa-lô-ni-ca 2:3). Nhưng ông còn biết bao nhiêu nữa? Kinh Thánh không nói. Vì vậy, chúng ta không biết ông nghĩ gì về những câu trong các bức thư của ông về những gì sẽ xảy ra trong Thời kỳ Cuối cùng. Nhưng điều thật sự quan trọng là lễ thật trong thư Rô-ma dẫn tới sự ra đời của các giáo phái Tin Lành (Protestant churches). Và các thư của Phao-lô vẫn tiếp tục cho chúng ta những lý do cho đức tin và niềm hy vọng trong một thế giới “theo con thú” (Khải huyền 13:3).

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Tôi đã được cho thấy sự nguy hiểm của dân sự Đức Chúa Trời trong việc tìm đến ông bà White thay vì tìm đến Đức Chúa Trời. Dân của Ngài không được nghĩ rằng họ nên đến với chúng tôi với những nan đề và những gánh nặng để nhận được lời khuyên dạy của chúng tôi. Thay vào đó, Đấng Cứu Thế nhân từ và yêu thương của họ mời gọi dân Chúa đến với Ngài khi họ mệt mỏi và bị đè ép dưới những gánh nặng. Và Ngài sẽ giúp họ... Nhiều người đến với chúng tôi với những câu hỏi: Tôi có nên làm việc này không? Tôi có nên tham gia vào việc kinh doanh đó không? Hay tôi có nên mặc loại quần áo này hoặc loại quần áo đó? Tôi trả lời họ: Bạn nói bạn là những người theo Đấng Christ. Vậy hãy nghiên cứu Kinh Thánh. Hãy đọc cẩn thận về cuộc đời của Đấng Cứu Chúa yêu dấu của chúng ta khi Ngài sống trên trái đất. Hãy bắt chước đời sống của Ngài, thì bạn sẽ không đi lạc ra khỏi con đường mà bạn nên đi. Chúng tôi từ chối không là câu trả lời của bất cứ ai để biết điều gì là đúng hay sai. Bây giờ hãy tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi nói bạn phải làm gì. Sau đó bạn sẽ tìm đến chúng tôi để hướng dẫn bạn. Thay vào đó, hãy đến thẳng với Đức Chúa Giê-su.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 2, tr. 118, 119.

“Chúng ta không phải đợi người khác nói cho chúng ta biết phải làm gì hoặc lệ thuộc vào con người để được tư vấn. Chúa sẽ dạy chúng ta bốn phận của chúng ta... Vì vậy, làm thế nào bạn biết phải làm gì? Trước tiên, hãy quyết định trong lòng rằng bạn sẽ không làm bất cứ điều gì dưới bất kỳ hình thức nào để khiến Chúa buồn. Tiếp theo, trình bày nhu cầu của bạn với Ngài và cầu xin sự giúp đỡ của Ngài. Và sau đó bạn sẽ biết chính xác phải làm gì.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages*, tr. 668.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy suy nghĩ về một số ý tưởng chúng ta đã nghiên cứu trong tuần này. Làm thế nào để chúng ta là những Cơ Đốc nhân tránh khỏi việc đi quá xa theo hướng này, hay hướng khác? Thí dụ.
2. Làm thế nào để chúng ta trung tín với niềm tin của mình? Đồng thời, làm thế nào chúng ta vẫn trung thành với Kinh Thánh mà không giả bộ là mình biết tất cả các câu trả lời?
3. Làm thế nào để làm đúng những gì chúng ta biết là đúng mà không ép buộc người khác tin như chúng ta tin? Đồng thời, làm thế nào để chúng ta giúp đỡ những người mà chúng ta cảm thấy đang làm sai? Khi nào chúng ta nên nói, và khi nào nên im lặng? Khi nào chúng ta có tội vì không nói?
4. Làm thế nào chúng ta được tự do trong Chúa? Đồng thời, làm thế nào để nhớ rằng chúng ta có trách nhiệm làm gương tốt cho những người có thể thán phục chúng ta?